Ἐπιμέλεια ΘΑΝΑΣΗ ΓΚΟΒΑ

ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

ΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ. — Εἶναι δὲ τὸ πρᾶγμα ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως ὅταν ἡ διαφήμισις αὐτὴ εἶναι ὅλη μιουργία τοπική. — Καὶ μάλιστα... ραδιοφωνική. — Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θαυμάσιο καὶ ἀπόλυτα ψυχολογημένο εὕρημα. — Πρόκειται γιὰ τὶς «παχουλές» ποὺ ἀντικαθιστοῦν (ὀτὴ διαφήμισή) τὶς χοντρές, τὶς παχύσαρκες καὶ ἄλλες παρόμοιες καὶ ἀντιπαθέστατες λέξεις. — Ὅπως ἀναφέρεται λοιπόν, «κάθε παχουλὴ μπορεῖ νὰ μεταβῇ σὲ γνωστὸ ἰνοτιτοῦτο καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ πάχος» ποὺ ὅμως ὅπως τὸ ἀκούει κανεὶς εἶναι τόσο χαριτωμένο ποὺ σκέπτεται ἂν θὰ πρέπει μιὰ κυρία ἢ δεσποινὶς νὰ ὑποβληθεῖ στὸν κόπο καὶ νὰ τὸ χάσῃ ★ ΟΣΟΝΔΗΠΟΤΕ ΠΛΟΥΣΙΟ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ἑνὸς λαοῦ ὑπάρχουν φαίνεται περιθώρια γιὰ τὴ συμπλήρωσή του μέ... μορφασμούς. — Ἔτσι ὑποστηρίχτηκε ἀπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἕδρας ὅτι καὶ οἱ μορφασμοὶ συνιστοῦν τὸ ἀδίκημα τῆς ἐξυβρίσεως. — Αἱ φράσεις καὶ αἱ λέξεις ἔχουν πολλὰ νοήματα. — Καὶ ὁ μορφασμὸς μπορεῖ νὰ δώσῃ διαφορετικὸν νόημα στὸ λόγο... — Προσοχή, λοιπὸν καὶ στὸ σημεῖο αὐτό...

ΠΡΩΪΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ὑπάρχει θεραπεία

ΕΙΝΑΙ γνωστὰ τὰ αἰσθήματα καὶ ἡ στάση τῆς Κοινωνίας ἀπέναντι στοὺς ὁμοφυλοφίλους. Στὴν καλλίτερη περίπτωση ἡ περιφρόνηση καὶ ἡ ἀπέχθεια. Καὶ στὴ χειρότερη ἡ διαπόμπευση ποὺ φθάνει μέχρι τὸ διασυρμό.

Ὅμως τὸ θέμα ἔχει τεθεῖ πρὶν ἀρκετὸ καιρὸ καὶ διαφορετικά. Αὐτὴ ἡ σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη στάση τῆς Κοινωνίας ἀπέναντι στοὺς ὁμοφυλοφίλους ἐξυπηρετεῖ τουλάχιστον τὴ σκοπιμότητα κάποιου περιορισμοῦ τοῦ κακοῦ; Ἢ ἁπλῶς μπροστὰ στὸν κίνδυνο τοῦ διασυρμοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς παντοδύναμης διαστροφῆς, τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα φοράνε ἁπλῶς μιὰ μάσκα γιὰ νὰ κυκλοφοροῦν κάπως ἀνενόχλητα καὶ ἀναπτύσσουν ἕνα συνομωτισμὸ ποὺ ὑποβοηθεῖ τὸ πάθος τους;

Λέω ποὺ ἐξυπηρετεῖται τουλάχιστον μία σκοπιμότητα ἀφοῦ ὅπως εἶναι γνωστό, ὅσο «ἅγια» κι' ἂν χαρακτηρίζεται μερικὲς φορές, δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴ δικαιοσύνη. Καὶ στὴν περίπτωση ποὺ ἀναφέρω ἰσχύει ὁ κανόνας αὐτός, ἀφοῦ ὁ λανθασμένος, ὁ ἀνώμαλος δρόμος ποὺ παίρνει ἡ σάρκα τοῦ ὁμοφυλόφιλου κάθε ἄλλο παρὰ ἐπιλέγεται ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται ἀπὸ μιὰ ἀνταρσία τῆς φύσεως, τῶν ὁρμονῶν, ἐκδηλουμένη σὲ χῶρους ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ βούληση τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι μία ἀλήθεια ποὺ δὲν τὴν ἀρνοῦνται, ἀκόμη καὶ ὅσοι θὰ ἦσαν διατεθειμένοι νὰ δέσουν ἀκόμη καί... ντενεκὲ καὶ νὰ βάλουν νέφτι στὰ ἄτομα αὐτὰ γιὰ νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους ὅπως κάποτε τὰ σκυλιά.

Οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι μία πραγματικότητα. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ διαστροφὴ δὲν ἀπογοητεύεται καὶ δὲν ὑποχωρεῖ ἀκόμη καὶ μὲ τὴ κληρότερη κοινωνικὴ ἀπομόνωση, φυσικότατο θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖ ὅτι σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ μαθαίνει νὰ κοιτάζει κατάματα τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀντιμετωπίζουν ὄχι μὲ καζούρα ἀλλὰ μὲ κατανόηση καὶ κυρίως μὲ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ μεθόδους θεραπείας τὴν ὁμοφυλοφιλία. Ἄνθρωποι ποὺ ἐρευνώντας γιὰ τὴν ἐπούλωση μιᾶς κοινωνικῆς πληγῆς (ποὺ τὴ συνθέτουν ἄπειρες ἀτομικὲς καὶ οἰκογενειακὲς δυστυχίες) ἔχουν διαπιστώσει ὅτι ἡ κατάλληλη ψυχολογικὴ ἀγωγὴ δημιουργεῖ μιὰ πρώτης τάξεως προϋπόθεση θεραπείας.

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξασφάλιση μιᾶς τέτοιας προϋποθέσεως χρειάζεται ὁ θεραπευτὴς νὰ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀρρώστου, Ὅμως εἶναι αὐτονόητο μᾶλλον ὅτι μιὰ τέτοια σωστὴ προσέγγιση ὑποβοηθεῖται ἀπὸ τὸ γενικότερο ψυχολογικὸ κλίμα ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ σὲ τελευταία ἀνάλυση δικαιοῦνται τὶς φροντίδες καὶ τὴ συμπαράσταση ποὺ ἀπολαμβάνουν οἱ σακάτηδες ποὺ εἶναι ἀνεύθυνα θύματα εἴτε ἀπὸ κάποιο ἀτύχημα, εἴτε ἐκ γενετῆς.

Εὔκολη καὶ διασκεδαστικὴ εἶναι ἡ καζούρα καὶ τὸ κοὺς κοὺς εἰς βάρος τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀρρώστων.

Δυσκολώτερος ὅμως καὶ ἀφάνταστα ἀνθρωπινώτερος εἶναι ὁ ρόλος μιᾶς κοινωνίας ποὺ σκύβει τουλάχιστον μὲ κατανόηση, πάνω στὰ προβλήματά του. Εὔκολο εἶναι νὰ ὑπογραμμίζουμε, τὶς δικές μας φυσιολογικὰ ἄψογες ὁρμὲς καὶ κυρίως τὸν ἀνδρισμό μας ἀνακαλύπτοντας καὶ μαστιγώνοντας τοὺς ἀνώμαλους θηλυπρεπεῖς. Πιὸ δύσκολο ὅμως καὶ πιὸ ὡραῖο εἶναι νὰ ἔχουμε τέτοια κοινωνία εὐθύνης καὶ ἀγάπης ὥστε νὰ πολλαπλασιάζονται οἱ φωνὲς εὐγνωμοσύνης καὶ νίκης ἑναντίον τοῦ πάθους τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Ἀκοῦστε μιὰ τέτοια φωνὴ ποὺ φιλοξενήθηκε αὐτὲς τὶς μέρες σὲ ἑβδομαδιαῖο περιοδικό: «Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ καὶ τὸ περιοδικό σας ποὺ μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ θέμα καὶ νὰ πῶ στοὺς ὁμοιοπαθεῖς μου. Ἀγαπητοί μου φίλοι μὴν ἀπελπίζεσθε. Γιὰ τὴν ψυχική καὶ σωματική σας κατάσταση ὑπάρχει θεραπεία. Ἐπισκεφθεῖτε τὸ συντομώτερο ἕναν εἰδικὸ ψυχίατρο: Τὸ λέω μὲ βεβαιότητα γιατὶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ὑποβλήθηκα σέ παρόμοια θεραπεία...».

Αὐτὸ τὸ νικητήριο, τὸ λυτρωτικὸ σάλπισμα ἂς βοηθήσουμε γιὰ ν' ἀκούγεται συχνότερα ἀπ' τὶς δυστυχισμένες αὐτές ὑπάρξεις.

ΠΑΝ

«Ἕνας δάσκαλος ἐπικοινωνεῖ μὲ σαφήνεια!

Η ΣΥΜΒΟΛΗ τῶν γονέων στὴν ὀρθὴ ἔνταξη τοῦ παιδιοῦ στὴ ζωὴ εἶναι ἕνα τεράστιο θέμα, εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς παιδαγωγικῆς ποὺ ἀσκεῖται, ποὺ πρέπει νὰ ἀσ' εἶται στὸ σπίτι. Καὶ ἔγει γίνει συνείδηση πιὰ ὅτι βασικὸς ἀγωγὸς στὴν προσπάθεια αὐτὴ εἶναι ἡ συνεργασία τῶν γονιῶν μὲ τὸ δάσκαλο καὶ τὸν καθηγητή. Ἀρχικὰ δέθ·ια μὲ τὸ δάσκαλο, ἀφοῦ σ' αὐτὸν ἐναποτίθεται ἡ πρώτη σπορὰ καὶ καλλιέργεια στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα τῶν μικρῶν.

Ὅμως εἶναι ἐξ ἴσου ἀλήθεια ὅτι σὰν κράτος καὶ σὰν κοινωνία, βρισκόμαστε ἀκόμα στὸ στάδιο τῆς ἁπλῆς ἐπισημάνσεως τῆς ἀνάγκης γιὰ συνεργασία δασκάλων καὶ γονιῶν. Συνεπῶς εἶναι ἀξία ἐξάρσεως κάθε πρωτοβουλία ἐκπαιδευτικοῦ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Ὅταν μάλιστα γίνεται μὲ γνώμονα μιὰ ἐποικοδομητικὴ ἐκλαΐκευση παιδαγωγικῶν θέσεων. Εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ διδασκάλου τοῦ 21ου δημοτικοῦ σχολείου κ. Νικ. Μπίρμπα, ποὺ σὲ μιὰ συγκέντρωση γονέων (ἐν ὄψει τῶν διακοπῶν κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ παιδὶ μένει στὴν ἀποκλειστικὴ παιδαγωγικὴ ἀρμοδιότητα καὶ ἱκανότητα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας) κατόρθωσε ὄχι νὰ κάνει ἁπλῶς μιὰ σκέτη ἀνάπτυξη τοῦ θέματος, ἀλλὰ νὰ προβληματίσει καὶ νὰ πείσει γιὰ τὴν ἀνάγκη μιᾶς ἐνεργητικῆς, θετικῆς συμβολῆς τοῦ σπιτιοῦ στὸ κρίσιμο ἔρνο τῆς ἐντάξεως, τῆς ἁρμονικῆς καὶ ὑγιοῦς προσαρμογῆς τοῦ παιδιοῦ στὸ κοινωνικὸ σύνολο καὶ ·τὶς δραστηριότητες του στὸ ἐπίπεδο ἐβδομάδος ποὺ ἐξυπακούει ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἡ ρευστὴ συνείδηση τῶν μικρῶν.

Ἐπαναλαμβάνουμε: Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει ἰδιαίτερης ὑπογραμμίσεως εἶναι ὄχι ἡ γνώση τοῦ θέματος ἀπ' τὸ δάσκαλο, ἀλλὰ ἡ ἐκλαΐκευσή του, οἱ ζεστὲς καὶ σαφεῖς ἐκφράσεις καὶ τὰ παραδείγματα ποὺ βρῆκε γιὰ νὰ γίνει ἀπόλυτα κατανοητὸς ἀπὸ ἕνα ἀκροατήριο μὲ ποικίλους βαθμοὺς δεικτικότητος.

Ἀλλωστε θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι τοῦτη ἡ ἱκανότητα — ἀλλὰ καὶ τὸ ἄγχος γιὰ ἄμεση καὶ σαφὴ ἐπικοινωνία — εἶναι ἡ δικαίωση τοῦ δασ· ἀλου καὶ μέσα στὴν τάξη. Εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ σωστοῦ δασκάλου.

«Κ. Παλαιολόγος τὸ μεγαλύτερο κοροΐδο...»

«Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ βασιλιᾶς (δηλαδὴ ὁ Κωνσταντῖνος ΙΑ ὁ Παλαιολόγος) ἦταν τὸ μεγαλύτερο κοροΐδο τῆς χιλιόχρονης βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας» ἀποφαίνεται ὁ ἄριστος Ἱστορικὸς τῆς «Ἐλευθεροτυπίας» κ. Κάρολος Μπρούσαλης.

Καὶ ἰδοὺ γιατί: «Ἐκπρόσωπος τῆς φεουδαρχίας ὁ Κωνσταντῖνος δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθεῖ τὴ συσπείρωση τοῦ λαοῦ ποὺ πετυχαίνοταν μὲ δήμευση τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας καὶ φιλολαϊκὰ μέτρα...

Συνεπῶς ὁ λαὸς τοῦ Βυζαντίου, δὲν πολέμησε μία καὶ πάνω ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ ἐχθρὸ ἔβαζε τὸν ταξικό. Ὅπως καλὴ ὥρα μερικοί.

Τὸ τραγικὸ ὅμως εἶναι ὅτι τὸ Ἔθνος (δηλαδὴ ὁ Λαός) τὴν πλήρωσε κι' εἶναι ὅπως τὰ ἑρμηνεύει ψυχοαναλυτικοδιαλεκτικὰ ὁ κ. Μπρούσαλης, τότε δικαίως τὸ ἔθνος ἔπαθε ἀνάλογα μὲ τὴν τρέλα του...

Φθάνει νὰ μὴν ξανασυμβεῖ τὸ ἴδιο ἐξ αἰτίας ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ ξυπνήσουν καὶ πάλι τὸ ἔθνος λέγοντάς του ὅτι ὁποιαδήποτε ἀντίστασή του στὸν ἐξωτερικὸ ἐχθρὸ πρέπει νὰ τὴ διαπραγματευθεῖ συνδικαλιστικῶς...

Τὸ ψητὸ

ΑΞΙΖΕΙ ὅμως τὸν κόπο νὰ σημειωθῆ ὅτι στὶς προεκτάσεις τῆς ἀλώσεως στὸ σήμερα πάλι ὁ κ. Μπρούσαλης μᾶς παρέσυρε. Γιατὶ λέει κάπου: «Σήμερα 525 χρόνια ἀπὸ τότε, δὲν ὑπάρχουν Βενετσιάνοι καὶ Γενουάτες μὲ πρόνομια. Μόνο ἡ ἐκκλησία καὶ τὰ μοναστήρια νέμονται τὴ μισὴ Ἑλλάδα. Οἱ ξένοι κυριεύουν τὴ γῆ μας μὲ στόλο τὸ χρῆμα. Γάλλοι στὸν Παρνασσὸ ποὺ ἔγινε κτῆμα τῆς Πεσινέ, ξένοι στὰ πετρέλαια, Γερμανοαμερικάνοι στὸ τηλεπικοινωνιακὸ ὑλικό, Ἰταλοὶ στὶς μεταφορές, ξένοι καὶ στὸ ὑπέδαφος; ἀκόμη καὶ στὰ θεάματα.

Καὶ κάποτε φτάνει στὸ ψητὸ ἡ ἐμβριθὴς ἱστορικὴ μελέτη: «...Καὶ μεῖς ἐξακολουθοῦμε νὰ «ἀνήκομεν εἰς τὴν Δύσιν...».

Ἐνῶ ἄλλαῦ εἶναι ἡ σωτηρία μας κ. Μπρούσαλη. Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πῆτε; Αὐτὸ δὲν σᾶς καίει κατὰ βάθος; καὶ βάζετε φωτιὰ ἀκόμη καὶ στὸ «μαρμαρωμένο βασιλιό»;

Καὶ κάτι ἀκόμη ποὺ δὲν τὸ ξέραμε καὶ ποὺ ἐλπίζουμε νὰ τὸ προσέξῃ ἡ Τουρκικὴ πρεσβεία τῶν Ἀθηνῶν:

«...Στὶς 29 Μαΐου, οἱ Τοῦρκοι μπῆκαν στὴν πόλη—ὄχι ἀπὸ τὴν... Κερκόπορτα, ἀλλὰ κανονικὰ ἀπ' τὰ πεσμένα τεῖχη. Ἔσφαξαν κοσμάκη καὶ παπάδες ἀλλὰ σὲ δύο μόνο περιπτώσεις. Ἐκεῖ ποὺ βρῆκαν ἀντίσταση...». (Τουτέστιν ὄχι ἄμαχο πληθυσμό, συνεπῶς κατὰ τὸ πολεμικὸν δίκαιον).

Ἄρα, μόνο σήμερα σφάζουν ἀμάχους καὶ διάζουν οἱ Τοῦρκοι. Τότε ἦσαν πιὸ πολιτισμένοι.

«Η ΗΜΕΡΑ»

ΠΡΟ 30 ΕΤΩΝ

Προπαγανδιστικὸς ἐλιγμὸς ἡ εἰρήνευσις τοῦ Μάρκου

ΑΘΗΝΑΙ. Ἡ κυβέρνηση Σοφούλη δὲν πρόκειται νὰ δώσῃ συνέχειαν εἰς τὰς ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς τοῦ Μάρκου περὶ εἰρήνης καὶ οὔτε νὰ ἀσχοληθεῖ περαιτέρω μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐτονίζετο ὅτι οἱ συμμορῖται, μὲ τὸ πυροτέχνημα περὶ εἰρηνευτικῶν ἐπαφῶν προσπαθοῦν νὰ διαβρώσουν τὸ ἐθνικὸν μέτωπον τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ προκαλέσουν χαλάρωσιν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἐπίκειται ἡ ἐξαγγελία μεγάλης κλίμακος ἐκκαθαριστικῶν ἐπιχειρήσεων.

Βασιλικὸν γεῦμα εἰς τοὺς στρατιώτας

ΛΑΜΙΑ. Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος ἐπιβαίνων πολεμικοῦ ἔφθασε εἰς Στυλίδα καὶ μετέσχε εἰς γεῦμα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἄρτι ἐπιστρεψάντων ἐκ τῶν ἐκκαθαριστικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς Ρούμελην.

Δένδρα εἰς ὁδούς

ΑΠΕΦΑΣΙΣΘΗ ὑπὸ τοῦ Δήμου ἡ δενδροφύτευσις πλείστων ὁδῶν τῆς πόλεως μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ μεγάλα τμήματα τῶν ὁδῶν Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ Μαιζῶνος.

Χιονοδύελλα εἰς Τουρκίαν

ΑΓΚΥΡΑ. Σφοδρὰ χιονοδύελλα μὲ χάλαζαν συνετάραξε τὴν νότιον Τουρκίαν. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐγνώσθη ὅτι ἐφονεύθησαν 30 ἄτομα. Πιστεύεται ὅμως ὅτι οἱ νεκροὶ θὰ ὑπερβοῦν τοὺς 100.

Ἡ Παλαιστίνη

ΔΑΜΑΣΚΟΣ. Ὁ Ἰσμαὴλ Πασᾶς ἀρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τοῦ Ἰρακινοῦ στρατοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ κατάπαυσις τοῦ πυρὸς μεταξὺ Ἀράβων καὶ Ἰσραηλινῶν ἐπραγματοποιήθη τὴν νύκτα εἰς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τοῦ ΟΗΕ.

Κλειδιὰ κλειδωνιὲς λουκέτα

Κατασκευὴ κλειδιῶν σὲ 2 λεπτά

Ἐὰν κλειδωθῆκατε ἔξω, ἐὰν χάσατε τὸ κλειδί σας ἐὰν χάλασε ἡ κλειδαριά σας, τηλεφωνῆστε μας νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμεν στὰ τηλέφωνα:

275-006 & 271-443

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ

ΚΛΕΙΟΡΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

μὲ τὴν μεγαλυτέραν σύλλογὴν κλειδιῶν. Κατασκευάζονται κλειδιὰ μέσα σὲ ἕνα λεπτὸ μὲ εἰδικὰ ἠλεκτρονικὰ αὐτόματα μηχανήματα νεωτάτου τύπου ἀπολύτου ἀκριβείας;

Βαφαί — Στιλβώσεις ὑποδημάτων — τσαντῶν μὲ εὐρωπαϊκὰ βερνικοχρώματα τελείως ἀνεξίτηλα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ — ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13

(Κάτω μέρος πλατείας Ὄλγας) τηλ. 275-006

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΕΚΧΙΟΝΙΣΤΗΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ

ΟΥΛΜ. Ὁ εἰκονιζόμενος ἐκχιονιστὴς «Πίστεν Μπούλυ» ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς αὐτοκινήτων, «Κέσμπρέρ» τῆς πόλεως Οὔλμ τῆς Γερμανίας, χάρις στὴν τεχνική του ὑπερεχῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔναντι ἄλλων μηχανημάτων τοῦ εἴδους του, ἐργάζεται τώρα καὶ στὸ χιονοσκεπὲς τοπίο τῆς Ἀνταρκτικῆς. Ὁ ἐκχιονιστὴς «Πίστεν Μπούλυ» κινεῖται μὲ μηχανὴ Ντῆζελ δυνάμεως 186 ἵππων καὶ δύναται νὰ ἐφοδιασθῇ ἀνάλογα μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ θὰ ἀναλάβῃ ἢ μὲ μηχάνημα ἐκχιονισμοῦ ἢ μὲ μηχάνημα κατασκευῆς πίστας γιὰ χιονοδρόμους ἢ μὲ μηχάνημα ποὺ ἀλέθει τὴν παγωμένη κροῦστα τῶν χιόνων. Ὁ «Πίστεν Μπούλυ» μὲ εἰδικὰ ἐξαρτήματα κατὰ πρῶτον ἰσοπεδώνει τὸ χιόνι καὶ ἐν συνεχείᾳ καθιστᾶ τὴν ἐπιφάνειά του λείαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς ἀεροπορικὸς διάδρομος ἀκόμα.

Ἄλλοι παράγοντες ποὺ καθιστοῦν τὸν «Πίστεν Μπούλυ» περιζήτητον εἶναι οἱ θερμαινόμενοι ἐξωτερικοὶ καθρέπτες του, τὰ θερμαινόμενα κρύσταλλά του καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν πελατῶν, ποὺ ἀρχίζει πολὺ πρὸ τῆς ἀγορᾶς του, μὲ ἐπὶ τόπου μαθήματα, πῶς γίνεται ὁ ἐκχιονισμὸς καὶ πῶς παρασκευάζονται πίστες χιονοδρομιῶν ἢ ἀεροπορικοὶ διάδρομοι, ὡς καὶ μὲ μαθήματα ὁδηγήσεως καὶ χρησιμοποιήσεως τοῦ ὀχήματος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων του.

ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Νὰ ἀναγνωρισθεῖ τὸ δικαίωμα γιὰ ἕνα καλὸ θάνατο

ζητεῖ Γάλλος γερουσιαστὴς

ΠΟΛΛΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

ΠΑΡΙΣΙ (Ἰδ. Ὑπ.). Ἡ πρόταση νόμου τοῦ γερουσιαστὴ Ἀνρὺ Καγιαβὲ γιὰ τὸ «δικαίωμα ἑνὸς καλοῦ θανάτου», προκαλεῖ πλῆθος ἀντιδράσεων, γιατὶ ἀγγίζει ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ταμποῦ τῆς ἐποχῆς μας. Στὰ 64 χρόνια του, ὁ «σκανδαλώδης» — ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν— γερουσιαστὴς ἐπεξεργάστηκε ἕνα κείμενο νόμου γιὰ τὸ «δικαίωμα τῆς αὐτοευθανασίας». Στὸ ἄρθρο ποὺ ἀκολουθεῖ, ὁ Ἀνρὺ Καγιαβὲ ἐξηγεῖ τὴν ἀποψῆ του γι' αὐτὸ τὸ νόμο, ποὺ ὅπως λέει ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἔχει παρὰ ἐθελοντικὸ χαρακτήρα.

«Τὸ κείμενό μου ἔχει πολὺ περιορισμένη ἐμβέλεια. Σύμφωνα μ' αὐτὸ ὁ κάθε ὑγιής, σωματικὰ καὶ ψυχικά, πολίτης θὰ μπορεῖ νὰ κάνει μιὰ συμβολαιογραφικὴ πράξη παρουσία δύο μαρτύρων, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἀρνηθεῖ τὴν θεραπευτικὴ ἀγωγή, μετὰ ἀπὸ ἕνα θανάσιμο δυστύχημα, ἢ μιὰ ἀνίατη νόσο. Τρεῖς γιατροὶ θὰ πρέπει νὰ ἐπιβεβαιώσουν ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς ἢ τοῦ τραυματία δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ θεραπεία. Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, ὁ ἀσθενὴς ἢ ὁ τραυματίας θὰ μπορεῖ νὰ περάσει τὸ κατώφλι τοῦ θανάτου χωρὶς πόνους, ἀγωνία καὶ ὀδύνη».

ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΤΑΜΠΟΥ

Ὁ Γερουσιαστὴς Ἀνρὺ Καγιαβὲ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ σκάνδαλο ποὺ προκάλεσε ἡ πρότασή του. «Καλύτερα», λέει. «Ἔτσι ἀντιλαμβάνομαι ἐγὼ τὸ ρόλο του στὸ κοινοβούλιο: ρόλο καταλύτη. «Πιστεύει, δέ, ὅτι ἂν σήμερα τὸ ταμποῦ τοῦ θανάτου εἶναι τόσο βαθιὰ ριζωμένο — πράγμα ποὺ ὑποδεικνύουν οἱ ἀντιδράσεις ποὺ προκάλεσε ἡ πρότασή του καὶ ποὺ ἐρμηνεύουν τὸν φόβο μπροστὰ στὸ ἄγνωστο — μετὰ ἀπὸ πενήντα χρόνια τὸ ταμποῦ αὐτὸ θὰ ἔχει καταρρεύσει. «Ἡ κοινωνία μας χάνει ὁλόενα καὶ περισσότερο τὴν πίστη της...» διαπιστώνει ὁ Ἀνρὺ Καγιαβὲ καὶ τονίζει ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἔλλειψη πίστης ἀνέτρεψε τὶς παραδοσιακὲς ἀξίες:

«Οἱ ἄνθρωποι δὲν δέχονται πιὰ τὸν πόνο, δὲν θέλουν νὰ ὑποφέρουν ωωματικά». Κατὰ τὴν ἄποψη τοῦ Γάλλου γερουσιαστῆ μεταβλήθηκε, ἐπομένως, ἀπὸ τὸν κόσμο ἡ ἀντίληψη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

«Μὲ τὴν πρότασή νόμου ποὺ ὑπέβαλα», δηλώνει ὁ Ἀνρὺ Καγιαβέ, διεκδικῶ τὴν πρωταρχικὴ ἐλευθερία, ποὺ συνίσταται στὸ νὰ ἐξουσιάζει ὁ καθένας τὸν ἑαυτό του καὶ ποὺ εἶναι ἡ ἀπαίτηση τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ μας».

Ὅπως κάθε φορὰ ποὺ προτείνει ἕνα νόμο, ἔτσι καὶ τώρα, ὁ Γερουσιαστὴς Καγιαβὲ λαμβάνει ὑπ' ὄψη του τὴν ἀληθινὴ κοινωνικὴ πραγματικότητα.

«Καὶ λέω ἀληθινή», ἐξηγεῖ, «γιατὶ ζοῦμε σ' ἕνα κόσμο ὅπου κυριαρχεῖ ἡ ὑποκρισία, ὁ ταρτουφισμός. Ὑπάρχουν γιατροὶ ποὺ ἐφαρμόζουν τὴν εὐθανασία, παραβιάζοντας τὸ ἄρθρο 63 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα. Ὁρισμένοι μάλιστα, τὸ ὁμολογοῦν: τὸ 1974 ὁ Βρετανὸς χειρουργὸς Τζὼρτζ Μαὶρ ὁμολόγησε ὅτι ἐπιδόθηκε. ἀπὸ ἀνθρωπιστικοὺς λόγους, «σὲ μιὰ ἀληθινὴ σφαγή» ἀνθρώπων ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ἀνίατη ἀσθένεια. Καὶ ὁ Γάλλος καθηγητὴς Λεὸν Σβάρζενμπεργκ τοῦ Καρκινικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Βίλζουῖφ δήλωσε ὅτι «ἐπέτρεψε» σὲ ἀσθενεῖς τους νὰ πεθάνουν. Κατὰ γενικὸ κανόνα, οἱ ἀσθενεῖς δὲν εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσουν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία νὰ πεθάνουν.

Αὐτὸς ποὺ ἀποφασίζει εἶναι ὁ γιατρός. Ἀλλὰ μπροστὰ στὸ θάνατο, πρωταρχικὴ σημασία ἔχει ἡ ἐλευθερία ἀποφάσεως ἐκείνου ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνει. Κανένὸς ἄλλου».

«ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ»

Ἂν τελικὰ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευση υἱοθετήσει τὸ σχέδιο τοῦ Γερουσιαστοῦ Καγιαβέ, ὁ ·οιοσδήποτε θὰ μπορεῖ νὰ κάνει τὴν «ἰατρικὴ του διαθήκη». Ὁ Γάλλος γερουσιαστής, ὅμως διευκρινίζει·

«Δὲν ὑποστηρίζω μὲ κανένα τρόπο ὅτι οἱ γιατροὶ πρέπει νὰ ἐφαρμόζουν τὴν εὐθανασία. Δὲν ὑποχρεώνω κανένα νὰ ἀποφασίσει γιὰ τὸν θάνατό του.

Ἁπλῶς, δίνω δικαίωμα στὸν καθένα νὰ ἀποφασίζει γιὰ τὴν τύχη του, γιὰ τὸν θάνατό του, παρέχοντάς του ἕνα νομικὸ ὅπλο γιὰ νὰ γίνει σεβαστὴ ἡ ἐπιθυμία του. Δὲν συνέταξα ἕνα κείμενο γιὰ νὰ προκαλέσω θύελλα ἀντιδράσεων. Τὸ συνέταξα μετὰ ὥριμη σκέψη, ἐπισταμένη μελέτη. Καὶ τελικά, γιὰ νὰ ἀκριβολογῶ, ἐμπνεύστηκα ἀπὸ τὸ νόμο ποὺ ἰσχύει στὴν Καλιφόρνια ἀπὸ τὸ 1976... Καὶ τονίζω ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι ἔνας ἐθελοντικὸς νόμος, ποὺ ἴσως ἐφαρμόσει μιὰ μικρὴ μειονότητα. Ἀλλά, δημοκρατία σημαίνει ὄχι μόνο ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν πλειοψηφία, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν μειοψηφία».

Ἀκόμα καὶ οἱ πολιτικοὶ του ἀντίπαλοι, ψήφισαν τὰ σχέδια νόμου ποὺ πρότεινε ὁ Καγιαβέ: γιὰ τὰ διαζύγια, μετὰ ἀπὸ ἀμοιβαία συνένεση, τὸ 1968, γιὰ τὶς ἀμβλώσεις, τὸ 1971.

Πρὶν τρία χρόνια, ὁ Ἀνρὺ Κακιβὲ παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ Κινήματος τῶν Ριζοσπαστῶν τῆς Ἀριστερᾶς καὶ δύο φορὲς ἀρνήθηκε τὰ ὑπουργεῖα ποὺ τοῦ πρόσφερε ὁ Βαλερὺ Ζισκὰρ ντ' Ἐσταίν. «Εἶμαι περισσότερο χρήσιμος στὴν Γερουσία, γιὰ νὰ προωθῶ τὶς προοδευτικὲς ἰδέες καὶ γιὰ νὰ ἐκουγχρονίζω τὸν νόμο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλιξη τῶν ἠθῶν τῆς κοινωνίας μας», καταλήγει.